

Til min far.

Millioner av soldater skiller oss,
have av blod skiller oss,
mitt lengselsfulle hjerte fatter ikke,
at du er så langt herfra.
Men mitt lengselsfulle hjerte drømmer
at idag, kanskje imorgen,
vil du komme, glad og smilende.
Å, min elskede far,
vil du leve så lenge
at jeg kangi deg en fødselsdagsgave?
Og du vil si, hvor er du blitt stor,
allerede helt voksen!
Hele verden skiller oss,
krigens år skiller oss.
Jeg er likeglad med,
at et slag skal utkjempes,
at det skjer grusomme ting.
At fascister,
kommunister,
hitlerister
yngler.
Jeg er likeglad med krigen
og med solnedgang druknet i blod.
Jeg vil bare sitte stille
og si, å, kjære far!
Muren av lik skiller oss
helt opp til skyene,
have av blod skiller oss
og smerter og tårer.
Far, det er som et mareritt,
at du er der og vi her,
at vi lever her og lenges etter deg.
Er dette virkelighet?
Eller kanskje en drøm,
grusom, redselsvekkende.
Far!
Den halve verden,
to år.
Russland, Tyskland,
24 måneder,
lik, have av blod,
730 dager,
to triste fødselsdager
og mange, mange triste timer.
Kanskje der et sted er et gøyende håp,
at engang, senere ...
Det er mitt håp!

Israel's Anne Frank.

Den 16-årige Lila Rodal døde i Auschwitz i krigens siste dager. Bare et av hennes mange dikt er bevart. Her forteller Sigvard Strandsted hvordan hennes minne blir slått sammen med 20-årsminnet for ghettooppstanden i Warszawa.
